

РЕШЕНИЕ № 113 ОТ 12.03.2012 Г. ПО Н. Д. № 29/2012 Г., Н. К., П Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, II наказателно отделение, в съдебно заседание на 29 февруари, две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лидия Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Юрий Кръстев
Елена Авдева

при участието на секретаря Н. Цекова и в присъствието на прокурора Д. Генчев изслуша докладваното от председателя (съдията) Ю. Кръстев наказателно дело № 29/2012 г.

Производството пред Върховния касационен съд е образувано по протест на Апелативна прокуратура София, против решение на Софийския апелативен съд, постановена по внохд № 791/2011 г. Като касационни основания са посочени нарушение на закона и съществени процесуални нарушения. Искането е да бъде отменено решението в атакуваната част - досежно оправдаването на подс. Д. А. по чл. 321, ал. 3, пр. 2, вр. ал. 1 НК и делото върнато за ново разглеждане.

Представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения.

Подсъдимият и неговият защитник считат касационният протест за неоснователен.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе съобрази следното:

С решение № 338/07.10.2011 г., Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 4-ти състав, е потвърдил присъда № 205/21.06.2011 г., на Софийски градски съд, наказателна колегия, 7-ми състав, постановена по нохд № 139/2010 г., в частта с която подс. Д. Б. А., е бил оправдан за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, вр. ал. 1 НК.

По протеста на Софийска апелативна прокуратура:

Съображенията и релевираните касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 2 НПК, касаят оправдателната част по чл. 321, ал. 3, пр. 2 НК, за подс. Д. Б. А.

Посочените касационни основания, не се подкрепят от данните по делото и са неоснователни. Направените възражения по същество се свеждат до твърденията, че подсъдимия Д. А., е осъществил състава на престъплението, за което е бил признат за невинен и оправдан от второинстанционният съд, потвърждавайки първоинстанционната присъда в тази ѝ част, като в тази връзка този съд бил извършил неправилна преценка на доказателствата.

При установените по несъмнен начин и възприети от въззивният съд фактически положения, които не подлежат на касационен контрол, с оглед ограничителните основания по чл. 348 НПК, възраженията на прокуратурата, че посоченият подсъдим е извършил това престъпление, не се оправдава от фактическа и правна страна. Това е така защото, както правилно е приел и второинстанционният съд, по делото не са събрани категорични доказателства, доказващи това обвинение съгласно изискванията на чл. 303 НПК. В тази връзка в мотивите, са били подложени на внимателен, подробен и изчерпателен анализ установените данни от доказателствените източници, каквито са неговите обяснения, показанията на разпитаните свидетели, включително Т. и Ч., приложените писмени доказателства и експертни заключения. Точни са изводите, че от факта на простото познанство, на подс. А. със св. Т., присъствието му в

неговия дом, възможното знание за естеството на заниманията на свидетеля, не са достатъчни да формират необходимите заключения от поведението му за съставомерност на деянието, още повече, че и по обвинителния акт неговата функция е съвсем ограничена и не предполага в никакъв случай знанието за или участие на трети лица. Правилно съдът е дал вяра на показанията на посочените разпитани свидетели, които визират обстоятелства пряко изключващи участието на подс. А. в организирана престъпна дейност и опровергават обвинителната теза за съставомерност на деянието. Точно са преценени и показанията на св. С. и К. като се явяват законосъобразни изводите по отношение на намерените следи от кокаин по изоставена везна - св. А. и липсата на връзка между подсъдимия и ап. 93, 94 и производството на синтетични наркотични вещества в помещение в близост до х - л "Ж.". Няма безспорно установен нито един факт, от който да се направи категоричен извод в подкрепа на обвинителната теза и да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 303 НПК, за доказаност на обвинението по несъмнен начин. Липсват обективни данни от доказателствените средства, изобличаващи го еднозначно като лице извършило деяние инкриминирано с обвинението. И второинстанционният съд правилно е оценил събраните доказателства, и спазвайки процесуалното изискване по чл. 303, ал. 2 НПК, законосъобразно е мотивирал отказа си да приеме, че е осъществен състава на престъплението, поради което законосъобразно е потвърдил оправдателната присъда в тази ѝ част по отношение на подс. Д. А., досежно обвиненията по чл. 321, ал. 3, пр. 2, вр. ал. 1 НК.

Законосъобразен е и извода на Софийският апелативен съд, че въпреки, че свидетелите Т. и Ч. са били осъдени за участие в престъпна група с подс. Д. А. - при признаване на фактите по обвинителния акт, тези действия не обвързват по никакъв начин правното положение на последния, още повече, че той не се е съгласил с тези факти и правните последици от тяхното осъждане не могат да се разпространят върху него. Този правен парадокс се наблюдава и по отношение обвинението по чл. 354а НК, по което двамата свидетели са били осъдени, че са извършили деянието в съучастие с подс. А., при положение, че той е бил оправдан по него и липсва надлежен протест.

В случая, вътрешната убеденост на съда за не виновността по това обвинение на посочения подсъдим, за който е постановена оправдателна присъда, е изградена на основа, на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като достоверността на доказателствените средства е била преценявана на базата, на вътрешната им логичност, на задълбочено осъждане и съпоставяне с данните от останалите такива. Посочените по-горе доказателства са последователни, взаимно допълващи се, безпротиворечиви и налагат единствено възможния извод за не виновността му в извършване на посоченото престъпление.

Посочените в касационния протест също такива възражения, са били предмет на осъждане пред въззивния съд. С мотивите си, подробно и задълбочено се е занимал с тях и е изложил убедителни, логични и законосъобразни съображения, подкрепени от разбора на събраните доказателства, защо не ги възприема. В тази връзка законосъобразно са били осъдени и приложените протоколи за претърсване и изземване и използваните СРС - л. 29 - 31.

По своята същност, тези възражения се свеждат до оспорване обосноваването на второинстанционният съдебен акт, във връзка с приетата фактическа обстановка. Достоверността на доказателствените материали обаче, не подлежи на преосъждане в касационното производство. Тази инстанция следи само за правилното приложение на закона и не може да установява нови фактически положения. В случая същественото е, че в хода на събиране, проверка и оценка на доказателствата е спазен регламентирания процесуален ред. Изводите за невинността на подсъдимия, са подкрепени от посочените по - горе доказателства. Следователно, вътрешното му убеждение, не се основава на произволно възприети фактически положения, а на сериозния им и задълбочен анализ. В тази насока, въззивният съд не може да търпи упрек, защото при условията на чл. 339, ал. 2, НПК и след анализ на събраните доказателства, е мотивирал обосновани и правно издържани изводи, защо е постановил този съдебен акт.

Съставът на Върховния касационен съд, изцяло възприема изводите и преценката на доказателствата, на въззивният съд, относно потвърждаването на оправдателната присъда в посочената ѝ част. Счита, че мотивите в нейна подкрепа, представляват подробен и изчерпателен анализ на всички събрани доказателства и същевременно излагат ясни правни съображения, по всеки от инкриминираните факти.

Касационната проверка за точното прилагане на наказателния закон, се осъществява в границите на установените от въззивният съд фактически положения. В тези параметри, правилно е било прието, че не е установено по несъмнен начин, така както са изискванията на закона, че посочения по - горе в мотивите подсъдим, е извършил това престъпление. Затова, няма никакво основание за уважаване искането по касационният протест по това основание, за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

При извършената проверка, не бяха констатирани съществени нарушения на процесуалните правила, по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които са само основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане. За да са налице такива е необходимо, въззивният съд да е нарушил специалните правила за провеждане на второинстанционното производство, отразяващи основните начала на наказателния процес. Такива нарушения не са допуснати. Софийският апелативен съд е проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, по реда на чл. 313 и 314 НПК, като по никакъв начин не са били ограничени процесуалните права на страните. Изводите и заключенията относно правно-релевантните факти, са основани на цялостен анализ, на събрания доказателствен материал. Следователно, не е налице нито една от хипотезите по чл. 348, ал. 3, т. 1 - 4 НПК, за да възникне задължение на касационната инстанция, за отмяна на съдебния акт.

Съдът, е изпълнил в пълен обем процесуалните си задължения за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса. При това тази инстанция не е възприела превратно доказателствата, в разрез с правилата на формалната логика. При установяване на решаващите факти свързани с въпроса, извършено ли е или не престъпление от подсъдимия, е анализирана подробно доказателствената съвкупност и направени верни правни изводи. След като не е било установено по несъмнен начин, че е осъществен състава на посоченото престъпление, правилно е бил оправдан по това обвинение. Възприемайки констатациите и правните изводи на решаващия съд в тази им част, въззивната инстанция, не е допуснала нарушение на процесуалния закон.

Направените изводи от второинстанционният съд, във връзка с недоказаното авторство на това деяние и преценката в тази връзка на събраните доказателства, се възприемат изцяло и от настоящият съдебен състав.

В тази връзка следва да се отбележи, че направеното възражение в протеста, по това касационно основание, че има отказ от тълкуване на доказателствения материал в неговата цялост и логичност, е лишено от основание и изцяло неоснователно.

Ето защо, с оглед на всичко изложено по - горе в мотивите, настоящата инстанция счита касационният протест за неоснователен, поради което следва да бъде изцяло отхвърлен.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, състав на 2 наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 338/07.10.2011 г., постановено по внохд № 791/2011 г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 4-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.